

Γ' ΚΥΡΙΑΚΗ ΛΟΥΚΑ

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΚΑΙ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ
10 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 2021

ΡΗΜΑΤΑ ΖΩΗΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΔΕΛΤΙΟ ΟΙΚΟΔΟΜΗΣ
ΤΟΥ ΟΡΘΟΔΟΧΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΥ ΙΔΡΥΜΑΤΟΣ
ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΩΝ & ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΕΦΑΡΜΟΓΩΝ
ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΚΑΣΣΑΝΔΡΕΙΑΣ
«Ο ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΗΣ ΜΑΡΚΟΣ»

Ἐπιμελητής ὕλης:
Πρωτοπρεσβύτερος Κων. Πλευράκης
ΤΘ 60060, 570 01 ΘΕΡΜΗ Τηλ. 462 744 Fax: 463-455

Ἦχος βαρύς. Ἑωθινόν Ε΄
10 Ὀκτωβρίου 2021

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

ΤΟ ΠΕΜΠΤΟ ΕΩΘΙΝΟ

Λουκᾶ 24,12- 35

ΤΟ ΑΠΟΓΕΥΜΑ ΤΗΣ ΙΔΙΑΣ ΗΜΕΡΑΣ

Ο ΚΥΡΙΟΣ ΕΜΦΑΝΙΖΕΤΑΙ

«ΕΝ ΕΤΕΡΑ ΜΟΡΦΗ»

ΣΕ ΔΥΟ ΜΑΘΗΤΕΣ ΣΤΟ ΔΡΟΜΟ

ΚΑΘΩΣ ΠΗΓΑΙΝΟΥΝ ΠΡΟΣ ΕΜΜΑΟΥΣ

ΚΑΙ ΓΝΩΡΙΖΕΤΑΙ ΑΥΤΟΙΣ

«ΕΝ ΤΗ ΚΛΑΣΕΙ ΤΟΥ ΑΡΤΟΥ»

Ὁ ἀναστάς Κύριος τό ἀπόγευμα τῆς πρώτης ἡμέρας ἐμφανίζεται «ἐν ἑτέρᾳ μορφῇ» στούς δύο μαθητές πού πορεύονται πρὸς Ἐμμαούς, τόν Λουκᾶ καί τόν Κλεόπα. Οἱ δύο Μαθηταί συνομιλοῦν συμπορευόμενοι μαζί του χωρὶς νά τόν ἀναγνωρίζουν, γιατί «αἱ καρδίαι αὐτῶν

ἐκρατοῦντο» γιά νά μήν τόν ἀναγνωρίσουν! Στή συνομιλία αὐτή ὁ Ἰησοῦς τούς ἐξηγεῖ τίς προφητεῖες, πού προέλεγαν τά πάθη καί τή δόξα τοῦ Χριστοῦ, ὥσπου φτάνουν στό σημεῖο πού οἱ μὲν μαθητές πρέπει νά μποῦν στό χωριό ὁ δέ «ἐν ἑτέρᾳ μορφῇ Κύριος προσεποιεῖτο πορωτέρω πορεύεσθαι». Οἱ δύο μαθητές ὅμως δέ θέλουν νά τόν ἀποχωριστοῦν, γιατί οἱ καρδιές τους φλογίζοναν καθώς τούς μιλοῦσε στό δρόμο καί τούς ἐξηγοῦσε τίς Γραφές. Τόν παρακαλοῦν λοιπόν νά μείνη μαζί τους. «Μεῖνον μέθ' ἡμῶν, ἄλλως τε βράδυασε πιά καί ἔκλινε ἡ ἡμέρα!» Τελικά τήν ὥρα τοῦ Δείπνου «γνωρίζεται σ' αὐτούς ἐν τῇ κλάσει τοῦ ἄρτου»! Τήν ὥρα πού κάθισαν νά φᾶνε Τόν ἀναγνώρισαν καθώς πῆρε ὅπως στό Μυστικό Δεῖπνο καί ἔκοψε τόν ἄρτο. Τότε, μπροστά στό Μυστήριο τῆς «ἀναμνήσεως τοῦ Χριστοῦ», τῆς «Θείας Εὐχαριστίας», ἀνοίγουν τά μάτια τους καί Τόν ἀναγνωρίζουν! Μέ τόν τρόπο αὐτόἔδειξε ὁ Κύριος στούς μαθητές ὅτι στό Μυστήριο τῆς Θείας Εὐχαριστίας ἔχομε μυστική καί πραγματική παρουσία τοῦ Ἰησοῦ κάτω ἀπό τά εἶδη τοῦ ἄρτου καί τοῦ οἴνου.

12 **Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ,**

Τόν καιρό ἐκεῖνο

ὁ Πέτρος ἀναστάς

ἔδραμεν ἐπί τό μνημεῖον

ὁ Πέτρος σηκώθηκε κι ἔτρεξε στό
μνήμα.

καί παρακύψας

βλέπει τά ὀθόνια κείμενα μόνα

καί ἀπῆλθε

πρός ἑαυτόν θαυμάζων τό γεγονός.

Ὅταν ἔσκυψε, εἶδε τά σάβανα μόνα καί

ἔφυγε γεμάτος ἀπορία γιά τό συμβάν.

13 **Κ**αί ἰδοὺ δύο ἐξ αὐτῶν

ἦσαν πορευόμενοι ἐν αὐτῇ τῇ ἡμέρᾳ

εἰς κώμην ἀπέχουσαν σταδίου ἐξήκοντα

ἀπὸ Ἱερουσαλήμ,

ἣ ὄνομα Ἐμμαούς.

Τήν ἴδια μέρα δύο ἀπό τοὺς μαθητές

του πήγαιναν σ' ἓνα χωριό πού ἀπέχει

ἑξήντα στάδια ἀπὸ τήν Ἱερουσαλήμ καί

λέγεται Ἐμμαούς.

14 **Κ**αί αὐτοὶ ὠμίλουν πρὸς ἀλλήλους

περὶ πάντων τῶν συμβεβηκότων τούτων.

Αὐτοὶ μιλοῦσαν μεταξύ τους γιά ὅλα

αὐτά πού συνέβησαν.

15 **Κ**αί ἐγένετο ἐν τῷ ὀμιλεῖν αὐτούς

καί συζητεῖν

καί αὐτός ὁ Ἰησοῦς ἐγγίσας

συνεπορεύετο αὐταῖς·

Καθὼς μιλοῦσαν καί συζητοῦσαν, τοὺς

πλησίασε ὁ ἴδιος ὁ Ἰησοῦς καί βάδιζε

μαζί τους.

16 οἱ δὲ ὀφθαλμοὶ αὐτῶν ἐκρατοῦντο
τοῦ μὴ ἐπιγνῶναι Αὐτόν.

Τὰ μάτια τους ὅμως ἐμποδίζονταν, ἔτσι
πού νά μὴν Τόν ἀναγνωρίζουν.

17 Εἶπε δὲ πρὸς αὐτούς·

Ὁ Ἰησοῦς τοὺς ρώτησε:

- Τίνες οἱ λόγοι οὗτοι,
οὓς ἀντιβάλλετε πρὸς ἀλλήλους
περιπατοῦντες,
καὶ ἐστέ σκυθρωποί;

Γιὰ ποῖο ζήτημα μιλάτε μεταξύ σας
τόσο ἔντονα καθὼς περπατᾶτε καὶ
εἶστε σκυθρωποί;

18 Ἀποκριθεὶς δὲ ὁ εἷς, ᾧ ὄνομα Κλεόπας,
εἶπε πρὸς αὐτόν·

Ὁ ἕνας, πού τόν ἔλεγαν Κλεόπα,
ἀποκρίθηκε:

- Σὺ μόνος παροικεῖς ἐν Ἱερουσαλήμ
καὶ οὐκ ἔγνων τὰ γενόμενα ἐν αὐτῇ
ἐν ταῖς ἡμέραις ταύταις;

Ἐσὺ μονάχος ζεῖς στὴν Ἱερουσαλήμ καὶ
δὲν ἔμαδες τὰ ὅσα ἔγιναν ἐκεῖ αὐτές
τίς ἡμέρες;

19 Καὶ εἶπεν αὐτοῖς· - Ποῖα;

Κι ἐκεῖνος τοὺς ρώτησε: Ποῖα;

Οἱ δὲ εἶπον αὐτῷ·

Αὐτοὶ τοῦ εἶπαν:

- Τὰ περὶ Ἰησοῦ τοῦ Ναζωραίου,
Αὐτὰ μὲ τὸν Ἰησοῦ ἀπὸ τῆ Ναζαρέτ,

ὅς ἐγένετο ἀνὴρ προφήτης,
δυνατός ἐν ἔργῳ καὶ λόγῳ
ἐναντίον τοῦ Θεοῦ

καὶ παντός τοῦ λαοῦ,

πού ἦταν προφήτης δυνατός καὶ σέ
ἔργα καὶ σέ λόγια μπροστά στό Θεό
καί σ' ὀλόκληρο τό λαό,

20 ὅπως τε παρέδωκαν Αὐτόν οἱ ἀρχιερεῖς
καὶ οἱ ἄρχοντες ἡμῶν
εἰς κρίμα θανάτου
καὶ ἐσταύρωσαν Αὐτόν.

καὶ πώς Τόν παρέδωσαν οἱ ἀρχιερεῖς
καὶ οἱ ἄρχοντές μας νά καταδικαστεῖ
σέ θάνατο καὶ Τόν σταύρωσαν.

21 Ἡμεῖς δέ ἠλπίζομεν

ὅτι αὐτός ἐστίν

ὁ μέλλων λυτροῦσθαι τόν Ἰσραήλ·

Ἐμεῖς ἐλπίζαμε πώς αὐτός εἶναι

Ἐκεῖνος πού ἔμελλε νά ἐλευθερώσει τό
λαό Ἰσραήλ.

ἀλλά γε σὺν πᾶσι τούτοις

τρίτην ταύτην ἡμέραν ἄγει σήμερον

ἀφ' οὗ ταῦτα ἐγένετο.

Ἀντίθετα ὅμως, εἶναι ἡ τρίτη μέρα
σήμερα ἀπό τότε πού ἔγιναν αὐτά, καί
δέ συνέβη τίποτα.

22 Ἀλλά καὶ γυναῖκες τινες ἐξ ἡμῶν

ἐξέστησαν ἡμᾶς,

Ἐπιπλέον, καὶ μερικές γυναῖκες ἀπό
τόν κύκλο μας, μᾶς ἀναστάτωσαν,

γενόμεναι ὄρθρῳ ἐπὶ τό μνημεῖον,
 ὅταν πῆγαν πρωί-πρωί στόν τάφο
 23 καί μή εὐροῦσαι τό σῶμα Αὐτοῦ,
 ἤλθον λέγουσαι
 καί ὄπτασίαν Ἀγγέλων ἐωρακέναι,
 οἱ λέγουσιν Αὐτόν ζῆν.

καί δέ βρῆκαν τό σῶμα Του, ἤρθαν καί
 μᾶς ἔλεγαν ὅτι εἶδαν ὄπτασία
 Ἀγγέλων, οἱ ὁποῖοι εἶπαν ὅτι Αὐτός
 ζεῖ.

24 Καί ἀπῆλθόν τινες τῶν σὺν ἡμῖν
 ἐπὶ τό μνημεῖον,
 καί εὗρον οὕτω
 καθώς καί αἱ γυναῖκες εἶπον
 Αὐτόν δέ οὐκ εἶδον.

Τότε μερικοὶ ἀπό τούς δικούς μας
 πῆγαν στό μνῆμα καί διαπίστωσαν τά
 ἴδια πού εἶπαν καί οἱ γυναῖκες, Αὐτόν
 ὅμως δέν Τόν εἶδαν.

25 Καί Αὐτός εἶπε πρὸς αὐτούς:

Τότε ὁ Ἰησοῦς τούς εἶπε:
 -Ἦ ἀνόητοι καί βραδεῖς τῇ καρδίᾳ
 τοῦ πιστεύειν ἐπὶ πᾶσιν,
 οἷς ἐλάλησαν οἱ Προφῆται.

Ἀνόητοι, πού ἡ καρδιά σας ἀργεῖ νά
 πιστέψει σέ ὅλα ὅσα εἶπαν οἱ προφῆτες.
 26 Οὐχί ταῦτα ἔδει παθεῖν τόν Χριστόν
 καί εἰσελθεῖν εἰς τήν δόξαν Αὐτοῦ;
 Αὐτά δέν ἔπρεπε νά πάθει ὁ Μεσσίας
 γιά νά δοξαστεῖ;

- 27 **Καί ἀρξάμενος ἀπό Μωσέως**
καί ἀπό πάντων τῶν προφητῶν
 Καί ἀρχίζοντας ἀπό τά βιβλία τοῦ
 Μωϋσῆ καί ὄλων τῶν προφητῶν,
 διηρμήνευεν αὐτοῖς
 ἐν πάσαις ταῖς Γραφαῖς τά περί Ἐαυτοῦ.
 τούς ἐξήγησε ὅσα ἀναφέρονταν σ' ὅλες
 τίς Γραφές γιά τόν ἑαυτό του.
- 28 **Καί ἤγγισαν εἰς τήν κώμην,**
οὐ ἐπορεύοντο,
καί Αὐτός προσεποιεῖτο
πορρωτέρω πορεύεσθαι.
 Ὅταν πλησίασαν στό χωριό πού πή-
 γαιναν, Αὐτός προσποιήθηκε πώς πη-
 γαίνει πιό μακριά.
- 29 **Καί παρεβιάσαντο αὐτόν, λέγοντες·**
- Μείνον μεθ' ἡμῶν,
ὅτι πρὸς ἐσπέραν ἐστί
καί κέκλικεν ἡ ἡμέρα.
 Ἐκεῖνοι ὅμως τόν πίεζαν καί Τοῦ
 ἔλεγαν: Μείνε μαζί μας, γιατί πλησία-
 σε βράδυ καί ἔγειρε ἤδη ἡ ἡμέρα.
Καί εἰσῆλθε τοῦ μείναι σὺν αὐτοῖς.
 Μπῆκε λοιπόν στό χωριό γιά νά μείνει
 μαζί τους.
- 30 **Καί ἐγένετο**
ἐν τῷ κατακλιθῆναι Αὐτόν μετ' αὐτῶν,
λαβῶν τόν ἄρτον εὐλόγησε
 Τήν ὥρα πού κάθισε μαζί μ' αὐτούς
 γιά φαγητό, πῆρε τό ψωμί καί τό

εὐλόγησε
καὶ κλάσας ἐπεδίδου αὐτοῖς.
καὶ ἀφοῦ τό ἔκοψε σέ κομμάτια, ἔδωσε
σ' αὐτούς.

31 αὐτῶν δέ διηνοιχθήσαν οἱ ὀφθαλμοὶ
καὶ ἐπέγνωσαν Αὐτόν·
καὶ Αὐτός ἄφαντος ἐγένετο ἀπ' αὐτῶν.
Ἀνοιχτήκαν τότε τὰ μάτια τους καὶ
κατάλαβαν Ποιός εἶναι. Αὐτός ὁμως
ἔγινε ἄφαντος.

32 Καὶ εἶπον πρὸς ἀλλήλους·
Εἶπαν τότε μεταξὺ τους:
Οὐχὶ ἡ καρδιά ἡμῶν
καιομένη ἦν ἐν ἡμῖν,
ὡς ἐλάλει ἡμῖν ἐν τῇ ὁδῷ
καὶ ὡς διήνοιγεν ἡμῖν τὰς Γραφάς;
«Ἡ καρδιά μας δέν ἔκαιγε μέσα μας
καθὼς μᾶς μιλοῦσε στό δρόμο καὶ μᾶς
ἐρμήνευε τίς Γραφές;»

33 Καὶ ἀναστάντες αὐτῇ τῇ ὥρᾳ,
ὑπέστρεψαν εἰς Ἱερουσαλήμ.
Τότε σηκώθηκαν τὴν ἴδια ὥρα καὶ γύ-
ρισαν στήν Ἱερουσαλήμ.
καὶ εὔρον συνηθροισμένους τοὺς ἑνδεκα
καὶ τοὺς σὺν αὐτοῖς, λέγοντας
ὅτι ἠγέρθη ὁ Κύριος ὄντως

34 καὶ ὤφθη Σίμωνι.
Ἐκεῖ βρῆκαν συγκεντρωμένους τοὺς
ἑνδεκα μαθητές καὶ ὅσους ἦταν μαζί
τους, πού ἔλεγαν ὅτι πραγματικά

ἀναστήθηκε ὁ Κύριος καί φανερώθηκε
στό Σίμωνα.

35 Καί αὐτοί ἐξηγοῦντο τά ἐν τῇ ὁδῷ
καί ὡς ἐγνώσθη αὐτοῖς
ἐν τῇ κλάσει τοῦ ἄρτου.

Καί αὐτοί ἐξηγοῦσαν ὅσα τοὺς συνέβη-
σαν στό δρόμο καί πῶς Τόν
ἀναγνώρισαν, ὅταν τεμάχιζε τό ψωμί.

.....

Δόξα σοι, Κύριε, δόξα σοι.

Ἀνάστασιν Χριστοῦ θεασάμενοι
προσκυνήσωμεν ἅγιον Κύριον Ἰησοῦν,
τόν μόνον ἀναμάρτητον.

Τόν Σταυρόν σου, Χριστέ, προσκυνοῦμεν
καί τήν ἁγίαν σου Ἀνάστασιν
ὑμνοῦμεν καί δοξάζομεν
σύ γάρ εἶ Θεός ἡμῶν,
ἐκτός σου ἄλλον οὐκ οἶδαμεν,
τό ὄνομά σου ὀνομάζομεν.

Δεῦτε πάντες οἱ πιστοί,
προσκυνήσωμεν τήν τοῦ Χριστοῦ
ἁγίαν Ἀνάστασιν·

ἰδοὺ γάρ ἦλθε διά τοῦ Σταυροῦ
χαρά ἐν ὅλῳ τῷ κόσμῳ.

Διά παντός εὐλογοῦντες τόν Κύριον
ὑμνοῦμεν τήν ἀνάστασιν αὐτοῦ·
Σταυρόν γάρ ὑπομείνας δι' ἡμᾶς
θανάτῳ θάνατον ὤλεσεν.

Ο Ν΄ (50) ΨΑΛΜΟΣ

Τίς Κυριακές μετά τό Ἐωθινό Εὐαγγέλιο ὁ Ν΄
Ψαλμός ψάλλεται ἀντιφωνικά ἀπό τοὺς δύο χορούς.

Τίς καθημερινές μετά τό Εὐαγγέλιο τοῦ Ὁρθρου
ὁ Ν΄ Ψαλμός ἀναγινώσκεται χῦμα.

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός,
κατά τό μέγα ἔλεός Σου
καί κατά τό πλήθος
τῶν οἰκτιρμῶν Σου
ἐξάλειψον τό ἀνόμημά μου.

Ἐπί πλεῖον πλῦνόν με
ἀπό τῆς ἀνομίας μου
καί ἀπό τῆς ἀμαρτίας μου
καθάρισόν με.

Ὅτι τήν ἀνομίαν μου ἐγώ γινώσκω
καί ἡ ἀμαρτία μου
ἐνώπιόν μου ἐστί διά παντός.

Σοί μόνω ἤμαρτον
καί τό πονηρόν ἐνώπιον Σου ἐποίησα,
ὅπως ἂν δικαιωθῆς ἐν τοῖς λόγοις Σου
καί νικήσῃς ἐν τῷ κρίνεσθαί Σε.

Ἰδοὺ γάρ ἐν ἀνομίαις συνελήφθην
καί ἐν ἀμαρτίαις
ἐκίσσησέ με ἡ μήτηρ μου.

Ἰδοὺ γάρ ἀλήθειαν ἠγάπησας,
τά ἄδηλα καί τά κρύφια
τῆς σοφίας Σου ἐδήλωσάς μοι.

Ραντιεῖς με ὑσώπω

καί καθαρισθήσομαι,
 πλυνεῖς με
 καί ὑπέρ χιόνα λευκανθήσομαι.

Ἄκουτιεῖς μοι
 ἀγαλλίασιν καί εὐφροσύνην,
 ἀγαλλιάσονται ὅστέα τεταπεινωμένα.

Ἀπόστρεψον τό πρόσωπόν Σου
 ἀπό τῶν ἁμαρτιῶν μου
 καί πάσας τάς ἀνομίας μου ἐξάλειψον.

Καρδίαν καθαράν
 κτίσον ἐν ἐμοί, ὁ Θεός,
 καί πνεῦμα εὐθές ἐγκαίνισον
 ἐν τοῖς ἐγκάτοις μου.

Μή ἀπορρίψης με
 ἀπό τοῦ προσώπου Σου
 καί τό Πνεῦμα Σου τό ἅγιον
 μή ἀντανέλης ἀπ' ἐμοῦ.

Ἀπόδος μοι
 τήν ἀγαλλίασιν τοῦ σωτηρίου Σου
 καί πνεύματι ἡγεμονικῶ στήριξόν με.

Διδάξω ἀνόμους τάς ὁδοῦς Σου
 καί ἀσεβεῖς ἐπί Σέ ἐπιστρέψουσιν.

Ρῦσαι με ἐξ αἱμάτων, ὁ Θεός,
 ὁ Θεός τῆς σωτηρίας μου
 ἀγαλλιάσεται ἡ γλῶσσα μου
 τήν δικαιοσύνην Σου.

Κύριε, τά χεῖλη μου ἀνοίξεις

καί τό στόμα μου ἀναγγελεῖ
τήν αἴνεσίν Σου.

Ὅτι εἰ ἠθέλησας θυσίαν,
ἔδωκα ἄν
ὀλοκαυτώματα οὐκ εὐδοκήσεις.

Θυσία τῷ Θεῷ
πνεῦμα συντετριμμένον
Καρδίαν συντετριμμένην
καί τεταπεινωμένην
ὁ Θεός οὐκ ἐξουθενώσει.

Ἀγάθυνον, Κύριε,
ἐν τῇ εὐδοκίᾳ Σου τήν Σιών
καί οἰκοδομηθήτω
τά τείχη Ἱερουσαλήμ.

Τότε εὐδοκήσεις θυσίαν δικαιοσύνης,
ἀναφοράν καί ὀλοκαυτώματα.
Τότε ἀνοίσουσιν
ἐπί τό θυσιαστήριόν Σου μόσχους.

Δόξα Πατρί καί Υἱῷ
καί Ἁγίῳ Πνεύματι.

Ταῖς τῶν Ἀποστόλων
πρεσβείαις, Ἐλεῆμον,
ἐξάλειψον τά πλήθη
τῶν ἡμῶν ἐγκλημάτων.

Καί νῦν καί ἀεὶ
καί εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Ἀμήν.

Ταῖς τῆς Θεοτόκου
πρεσβείαις, Ἐλεῆμον,
ἐξάλειψον τὰ πλήθη
τῶν ἐμῶν ἐγκλημάτων.

Ἐλεῆμον, ἐλέησόν με ὁ Θεός,
κατά τό μέγα ἔλεός σου
καί κατά τό πλήθος τῶν οἰκτιρισμῶν σου
ἐξάλειψον τό ἀνόμημά μου.

Ἀναστάς ὁ Ἰησοῦς ἀπό τοῦ τάφου,
καθώς προεῖπεν, ἔδωκεν ἡμῖν
τήν αἰώνιον ζωήν καί μέγα ἔλεος.

ΣΩΣΟΝ Ο ΘΕΟΣ ΤΟΝ ΛΑΟΝ ΣΟΥ

*Ἡ ἱκετευτική προσευχή τῆς Ἐκκλησίας
συνεχίζεται μέ ἐπιμονή πρὸς τόν ἴδιο στόχο
καί διευρύνεται τώρα ἐπικαλούμενη σέ
ἐνίσχυση τίς πρεσβείες ὅλων τῶν ἁγίων.*

Σῶσον, ὁ Θεός, τόν λαόν σου
καί εὐλόγησον τήν κληρονομίαν σου·
ἐπίσκεψαι τόν κόσμον σου
ἐν ἐλέει καί οἰκτιρμοῖς·
ὑψωσον κέρας Χριστιανῶν ὀρθοδόξων
καί κατάπεμψον ἐφ' ἡμᾶς
τά ἐλέη σου τά πλούσια·
πρεσβείαις

.....

Εὐχή Ι' τοῦ Ὁρθρου

Ἡ ἰκεσία τῆς Ἐκκλησίας πού ἀποτελεῖ
τὴν καρδιά τοῦ Ὁρθοῦ κορυφώνεται
στὴν παρακάτω προσευχή
μετανοίας καὶ ἐξομολογήσεως

Κύριε, ὁ Θεός ἡμῶν,
ὁ τὴν διὰ μετανοίας ἄφεσιν
τοῖς ἀνθρώποις δωρησάμενος
καὶ τύπον ἡμῖν ἐπιγνώσεως
ἁμαρτημάτων καὶ ἐξομολογήσεως
τὴν τοῦ προφήτου Δαβὶδ μετάνοιαν
πρὸς συγχώρησιν ὑποδείξας,
Κύριε καὶ Θεέ μας,
Ἐσύ που ἐχάρισες στοὺς ἀνθρώπους
τὴν δωρεὰ τῆς ἀφέσεως ὅταν μετανοοῦν
καὶ μᾶς ὑπέδειξες
τὴ μετάνοια τοῦ Δαβὶδ,
ὥστε νὰ κατανοοῦμε
καὶ νὰ ἐξομολογούμαστε
τὰ ἁμαρτήματα μας,
γιά νὰ συγχωρούμαστε,
Αὐτός, Δέσποτα,
πολλοῖς ἡμᾶς καὶ μεγάλοις
περιπεπτωκότητας πλημμελήμασιν,
ἐλέησον κατὰ τό μέγα σου ἔλεος·
καὶ κατὰ τό πλῆθος τῶν οἰκτιρμῶν Σου
ἐξάλειψον τὰ ἀνομήματα ἡμῶν.
Ἐσύ, Δέσποτα, ἐλέησε κι ἐμᾶς
πού ἔχομε περιπέσει σέ πολλά
καὶ μεγάλα ἁμαρτήματα,

μέ τό μεγάλο Σου ἔλεος
καί μέ τήν πολλή εὐσπλαγχνία Σου
σβῆσε τά ἀνομήματά μας.

Ὅτι σοί ἡμάρτομεν, Κύριε,
τῷ καί τά ἄδηλα καί τά κρύφια
τῆς καρδίας τῶν ἀνθρώπων γινώσκοντι
καί μόνῳ ἔχοντι ἐξουσίαν
ἀφιέναι ἁμαρτίας.

Γιατί σέ Σένα ἁμαρτήσαμε, Κύριε,
πού καί τά κρυφά καί τά φανερά
τῆς καρδιάς τῶν ἀνθρώπων γνωρίζεις
καί εἶσαι ὁ μόνος
πού ἔχεις τήν ἐξουσία
νά συγχωρῆς ἁμαρτίες.

Καρδίαν δέ καθαράν κτίσας ἐν ἡμῖν
καί πνεύματι ἡγεμονικῷ
στηρίξας ἡμᾶς
καί τήν ἀγαλλίασιν τοῦ σωτηρίου σου
γνωρίσας ἡμῖν,
μή ἀπορρίψης ἡμᾶς
ἀπό τοῦ προσώπου σου·

Χτίσε μέσα μας καθαρή καρδιά.

Στήριξέ μας

μέ τό ἡγεμονικό Σου Πνεῦμα.

Χάρισέ μας τή χαρά

καί τήν ἀγαλλίαση τῆς σωτηρίας Σου

καί μή μᾶς ἀπορρίψης

ἀπό τό πρόσωπό Σου.

ἀλλ' εὐδόκησον,

ὡς ἀγαθός καί φιλόανθρωπος,

μέχρι τῆς ἐσχάτης ἡμῶν ἀναπνοῆς
προσφέρειν σοι θυσίαν δικαιοσύνης
καί ἀναφοράν

ἐν τοῖς ἀγίοις σου θυσιαστηρίοις.

Ἀλλά δέξου μας, καθὼς εἶσαι ἀγαθός
καί φιλάνθρωπος Θεός
νά Σοῦ προσφέρωμε,
ὡς τὴν τελευταία μας ἀναπνοή,
στά ἅγια θυσιαστήριά Σου
τὴν εὐχαριστήρια θυσία καί Ἀναφορά
γιά τὴ σωτηρία πού μᾶς χάρισες
διὰ τοῦ Μονογενοῦς Υἱοῦ
καί Λόγου Σου.

Ἐλέει καί οἰκτιρμοῖς
καί φιλανθρωπία
τοῦ μονογενοῦς σου Υἱοῦ,
μεθ' οὗ εὐλογητός εἶ,
σύν τῷ παναγίῳ καί ἀγαθῷ
καί ζωοποιῷ σου Πνεύματι,
νῦν καί αἰεὶ καί εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν
αἰώνων.

Ὅλα αὐτά Σοῦ τά ζητοῦμε,
ὄχι γιατί τά δικαιούμαστε,
ἢ γιατί μᾶς ἀξίζουν,
ἀλλά γιά τό ἔλεος, τοὺς οἰκτιρμούς
καί τὴ φιλανθρωπία
τοῦ Μονογενοῦς Σου Υἱοῦ.
Μαζί μέ Αὐτόν Σέ εὐλογοῦμε,
καί μέ τό πανάγιο, τό ἀγαθό

καί ζωοποιό Σου Πνεῦμα,
 τώρα καί πάντοτε
 καί στούς αἰῶνες τῶν αἰώνων.

Ἀμήν.

Τό Συναξάριον ἀπό τό Μηναιῖο

Καταβασία. Ἦχος δ'.

ᾠδή α'.

Ἀνοίξω τό στόμα μου
 καί πληρωθήσεται Πνεύματος
 καί λόγον ἐρεύξομαι τῇ Βασιλίδι Μητρί·
 καί ὀφθῆσομαι φαιδρῶς πανηγυρίζων·
 καί ἄσω γηθόμενος ταύτης τά θαύματα.

ᾠδή γ'.

Τούς Σούς ὑμνολόγους, Θεοτόκε,
 ὡς ζῶσα καί ἄφθονος Πηγῆ,
 θίασον συγκροτήσαντας
 πνευματικόν στερέωσον
 καί ἐν τῇ θείᾳ δόξῃ Σου
 στεφάνων δόξης ἀξίωσον.

ᾠδή δ'.

Τήν ἀνεξιχνίαστον θείαν βουλῆν
 τῆς ἐκ τῆς Παρθένου σαρκώσεως
 Σοῦ τοῦ Ὑψίστου ὁ Προφήτης Ἀββακούμ
 κατανοῶν ἐκραύγαζεν·
 Δόξα τῇ δυνάμει Σου, Κύριε.

ᾠδή ε'.

Εξέστη τά σύμπαντα
 ἐπί τῇ θείᾳ δόξῃ Σου,
 Σύ γάρ, Ἀπειρόγαμε Παρθένε,
 ἔσχες ἐν μήτρᾳ τόν ἐπί πάντων Θεόν
 καί τέτοκας ἄχρονον Υἱόν
 πᾶσι τοῖς ὑμνοῦσι Σε
 σωτηρίαν βραβεύοντα.

Ὡδή στ'.

Τήν θείαν ταύτην καί πάντιμον
 τελοῦντες ἑορτήν οἱ θεόφρονες
 τῆς Θεομήτορος
 δεῦτε τάς χεῖρας κροτήσωμεν
 τόν ἐξ αὐτῆς τεχθέντα Θεόν δοξάζοντες.

Ὡδή ζ'.

Οὐκ ἐλάτρευσαν τῇ κτίσει οἱ θεόφρονες
 παρά τόν Κτίσαντα, ἀλλά πυρός ἀπειλήν
 ἀνδρείως πατήσαντες
 χαίροντες ἔψαλλον.
 Ὑπερύμνητε, ὁ τῶν πατέρων Κύριος
 καί Θεός εὐλογητός εἶ.

**Αἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν
 καί προσκυνοῦμεν τόν Κύριον.**

Ὡδή η'.

Παῖδας εὐαγεῖς ἐν τῇ καμίνῳ
 ὁ τόκος τῆς Θεοτόκου διεσώσατο
 τότε μέν τυπούμενος,
 νῦν δέ ἐνεργούμενος·
 τήν οἰκουμένην ἅπασαν
 ἀγείρει ψάλλουσιν·

Τόν Κύριον ὑμνεῖτε τά ἔργα,
καί ὑπερψοῦτε εἰς πάντας τούς αἰῶνας.

Ἡ Τιμιωτέρα.

Ὦδ' ἑ'

Ἄπας γηγενῆς
σκιρτάτω τῷ πνεύματι
λαμπαδουχούμενος.
Πανηγυρίζετω δέ
αὔλων Νόων φύσις γεραίρουσα
τήν ἱεράν πανήγυριν τῆς Θεομήτορος
καί βοάτω, χαίροις παμμακάριστε
Θεοτόκε, Ἄγνή, Ἄειπάρθενε.

Ἐξαποστειλάριον ε'

Ἡ ζωή καί ὁδός Χριστός
ἐκ νεκρῶν τῷ Κλεόπα
καί τῷ Λουκᾶ συνώδευσεν,
οἷσπερ καί ἐπεγνώσθη
εἰς Ἐμμαούς κλῶν τόν ἄρτον·
ὧν ψυχαί καί καρδίαι
καιόμεναι ἐτύγγανον,
ὅτε τούτοις ἐλάλει
ἐν τῇ ὁδῷ
καί Γραφαῖς ἠρμήνευεν, ἃ ὑπέστη·
μεθ' ὧν, ἠγέρθη, κράζωμεν,
ὧφθη τε καί τῷ Πέτρῳ.

Θεοτοκίον

Υμνῷ σου τό ἀμέτρητον
ἔλεος, ποιητά μου,
ὅτι σαυτόν ἐκένωσας

τοῦ φορέσαι καί σῶσαι
 φύσιν βροτῶν κακωθεῖσαν·
 καί Θεός ὢν ἠνέσχου
 ἐκ τῆς ἀγνῆς Θεόπαιδος
 κατ' ἐμέ τοῦ γενέσθαι
 καί κατελθεῖν
 μέχρις Ἰδου θέλων με,
 Λόγε, σῶσαι
 πρεσβείαις τῆς τεκούσης Σε,
 Δέσποτα πανοικτίρμον.

Δοξαστικόν ε΄

Ἦχος πλ. α΄

Ω τῶν σοφῶν Σου κριμάτων, Χριστέ!
 Πῶς Πέτρῳ μὲν τοῖς ὀθονίοις μόνοις
 ἔδωκας ἐννοῆσαι Σου τήν ἀνάστασιν·
 Λουκᾶ δέ καί Κλεόπα
 συμπορευόμενος ὠμίλεις·
 καί ὀμιλῶν οὐκ εὐθέως ἑαυτὸν φανεροῖς.
 Διό καί ὀνειδίζη
 ὡς μόνος παροικῶν ἐν Ἱερουσαλήμ
 καί μὴ μετέχων
 τῶν ἐν τέλει βουλευμάτων αὐτῆς.
 Ἄλλ' ὁ πάντα
 πρὸς τό τοῦ πλάσματος συμφέρον
 οἰκονομῶν
 καί τάς περί Σοῦ προφητείας ἀνέπτυξας
 καί ἐν τῷ εὐλογεῖν τόν ἄρτον
 ἐγνώσθης αὐτοῖς·
 ὢν καί πρό τούτου αἱ καρδίαι

πρός γνῶσιν σου ἀνεφλέγοντο.
 Οἱ καὶ τοῖς μαθηταῖς συνηθροισμένοις
 ἤδη τρανώς ἐκήρυττόν Σου τήν ἀνάστασιν·
 δι' ἧς ἐλέησον ἡμᾶς.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ

Ἀπολυτίκιον Ἀναστάσιμον

Ἦχος βαρύς.

Κατέλυσας
 τῷ Σταυρῷ Σου τόν θάνατον·
 ἠνέωξας τῷ Ληστῇ τόν Παράδεισον·
 τῶν Μυροφόρων τόν θρῆνον μετέβαλες·
 καί τοῖς Σοῖς Ἀποστόλοις
 κηρύττειν ἐπέταξας·
 ὅτι ἀνέστης, Χριστέ ὁ Θεός,
 παρέχων τῷ κόσμῳ τό μέγα ἔλεος.

Κοντάκιον

Ἦχος 6' Αὐτόμελον

Προστασία
 τῶν Χριστιανῶν ἀκαταίσχυντε,
 μεσιτεία
 πρὸς τόν Ποιητὴν ἀμετάθετε.
 Μὴ παρίδῃς
 ἁμαρτωλῶν δεήσεων φωνάς,
 ἀλλὰ πρόφθασον, ὡς ἀγαθή,
 εἰς τὴν βοήθειαν ἡμῶν,
 τῶν πιστῶς κραυγαζόντων σοι·
 τάχυνον εἰς πρεσβείαν,
 καὶ σπεῦσον εἰς ἰκεσίαν,

ἡ προστατεύουσα αἰί,
Θεοτόκε, τῶν τιμώντων σε.

**Ὁ εἰρμός τῆς εἰσόδου
τῆς Μ. Πέμπτης**

Τῷ συνδέσμῳ τῆς ἀγάπης
συνδεδεμένοι οἱ Ἀπόστολοι
τῷ δεσπύζοντι τῶν ὅλων
ἑαυτοὺς Χριστῷ ἀναθέμενοι
ὠραίους πόδας ἐξαπενίζοντο
εὐαγγελιζόμενοι πᾶσιν εἰρήνην.

Ο ΤΡΙΣΑΓΙΟΣ ΥΜΝΟΣ

Ἡ Εὐχή τοῦ Τρισαγίου

Ὁ Θεός, ὁ Ἅγιος,
ὁ ἐν Ἁγίοις ἀναπαυόμενος,
ὁ τρισαγίῳ φωνῇ
ὑπὸ τῶν Σεραφείμ ἀνυμνούμενος
καὶ ὑπὸ τῶν Χερουβείμ δοξολογούμενος
καὶ ὑπὸ πάσης ἐπουρανίου δυνάμεως
προσκυνούμενος·
ὁ ἐκ τοῦ μή ὄντος
εἰς τό εἶναι παραγαγὼν τά σύμπαντα·
ὁ κτίσας τὸν ἄνθρωπον
κατ' εἰκόνα Σὴν καὶ ὁμοίωσιν
καὶ παντὶ Σου χαρίσματι κατακοσμήσας·
ὁ διδούς αἰτοῦντι σοφίαν καὶ σύνεσιν
καὶ μὴ παρορῶν ἁμαρτάνοντα,
ἀλλὰ θέμενος ἐπὶ σωτηρίᾳ μετάνοιαν·
ὁ καταξιώσας ἡμᾶς,

τούς ταπεινούς καὶ ἀναξίους δούλους Σου
καὶ ἐν τῇ ὥρᾳ ταύτῃ
στῆναι κατενώπιον τῆς δόξης
τοῦ ἁγίου Σου θυσιαστηρίου
καὶ τὴν ὀφειλομένην Σοι προσκύνησιν
καὶ δοξολογίαν προσάγειν·
Αὐτός, Δέσποτα, πρόσδεξαι
καὶ ἐκ στόματος ἡμῶν τῶν ἁμαρτωλῶν
τόν τρισάγιον ὕμνον
καὶ ἐπίσκεψαι ἡμᾶς ἐν τῇ χρηστότητί Σου.
Συγχώρησον ἡμῖν πᾶν πλημμέλημα,
ἐκούσιόν τε καὶ ἀκούσιον·
ἁγίασον ἡμῶν τὰς ψυχὰς καὶ τὰ σώματα
καὶ δός ἡμῖν ἐν ὁσιότητι λατρεύειν Σοι
πάσας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς ἡμῶν,
πρεσβείαις τῆς Ἁγίας Θεοτόκου
καὶ πάντων τῶν Ἁγίων,
τῶν ἀπ' αἰῶνός Σοι εὐαρεστησάντων,

Ὅτι ἅγιος εἶ ὁ Θεός ἡμῶν
καὶ Σοί τὴν δόξαν ἀναπέμπομεν,
τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ
καὶ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι,
νῦν καὶ αἰεὶ
καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Ἀμήν.

Ἄγιος ὁ Θεός...

Εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος
ἐν ὀνόματι Κυρίου.

Θεός, Κύριος καὶ ἐπέφανεν ἡμῖν!

Εὐλογημένος εἶ,

ὁ ἐπὶ θρόνου δόξης τῆς βασιλείας Σου,

ὁ καθήμενος ἐπὶ τῶν Χερουβείμ,

πάντοτε νῦν καὶ αἰεὶ

καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Γ΄ΚΥΡΙΑΚΗ ΛΟΥΚΑ

Η ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑ

ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΥ

Η ΑΡΧΗ ΤΗΣ ΣΩΤΗΡΙΑΣ

ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

ΕΙΝΑΙ ΕΡΓΟ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ

τῆς Γ΄ Κυριακῆς τοῦ Λουκᾶ

Προκείμενον. ᾠχος γ΄. Ψαλμός 46.

Ψάλατε τῷ Θεῷ ἡμῶν, ψάλατε.

Πάντα τὰ ἔθνη κροτήσατε χεῖρας.

Πρὸς Γαλάτας Ἐπιστολῆς Παύλου

τὸ ἀνάγνωσμα (1,11-19)

Ἀδελφοί,

11 γινώριζω ὑμῖν τὸ εὐαγγέλιον

τὸ εὐαγγελισθέν ὑπ' ἐμοῦ

Ἀδελφοί, σᾶς κάνω γνωστό, ὅτι τὸ

εὐαγγέλιο πού σᾶς κήρυξα

ὅτι οὐκ ἔστι κατὰ ἄνθρωπον

δέν προέρχεται ἀπὸ ἄνθρωπο.

12 οὐδέ γάρ ἐγώ

παρά ἀνθρώπου παρέλαβον αὐτό
οὔτε ἐδιδάχθην,
ἀλλὰ δι' ἀποκαλύψεως
Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Γιατί κι ἐγώ οὔτε τό παρέλαβα οὔτε τό δι-
δάχτηκα ἀπό ἀνθρωπο, ἀλλά μοῦ τό
ἀποκάλυψε ὁ Ἰησοῦς Χριστός.

13 Ἦκούσατε γάρ τήν ἐμήν ἀναστροφὴν
ποτε ἐν τῷ Ἰουδαϊσμῷ,

Ἀσφαλῶς ἀκούσατε γιά τή διαγωγὴ μου
ὅσο ἀνῆκα στήν ἰουδαϊκὴ θρησκεία,
ὅτι καθ' ὑπερβολὴν
ἐδίωκον τήν ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ
καί ἐπόρθουν αὐτήν,

ὅτι κατεδίωκα μέ πάθος τήν ἐκκλησία τοῦ
Θεοῦ καί προσπαθοῦσα νά τήν ἐξαφανίσω.

14 καί προέκοπτον ἐν τῷ Ἰουδαϊσμῷ
ὑπὲρ πολλούς συνηλικιώτας
ἐν τῷ γένει μου,

Καί πρόκοβα στὸν Ἰουδαϊσμό πιό πολύ ἀπό
πολλούς συνομηλικούς συμπατριῶτες μου
περισσοτέρως ζηλωτῆς ὑπάρχων
τῶν πατρικῶν μου παραδόσεων.

γιατί εἶχα μεγαλύτερο ζῆλο γιά τίς προγο-
νικές μου παραδόσεις.

15 Ὅτε δέ εὐδόκησεν ὁ Θεός

ὁ ἀφορίσας με ἐκ κοιλίας μητρός μου

Ὅταν ὅμως εὐδόκησε ὁ Θεός, ὁ Ὅποῖος μέ
ξεχώρισε ἀπό τήν κοιλιά τῆς μητέρας μου
καί καλέσας διά τῆς χάριτος Αὐτοῦ

- καί μέ κάλεσε διά τῆς χάριτός Του
 16 ἀποκαλύψαι τόν υἱόν Αὐτοῦ ἐν ἐμοί,
 νά ἀποκαλύψῃ μέσα μου τόν Υἱό Του,
 ἵνα εὐαγγελίζωμαι Αὐτόν
 ἐν τοῖς ἔθνεσιν,
 γιά νά κηρύττω Αὐτόν στά ἔθνη,
 εὐθέως οὐ προσανεθέμην
 σαρκί καί αἵματι,
 ἀμέσως δέν συμβουλευτήκα ἀνθρώπους
 17 οὐδέ ἀνῆλθον εἰς Ἱεροσόλυμα
 πρὸς τοὺς πρό ἐμοῦ ἀποστόλους,
 οὔτε ἀνέβηκα στά Ἱεροσόλυμα νά δῶ ἐκεί-
 νους πού ἦταν ἀπόστολοι πρὶν ἀπό μένα,
 ἀλλά ἀπῆλθον εἰς Ἀραβίαν,
 ἀλλά ἔφυγα στήν Ἀραβία
 καί πάλιν ὑπέστρεψα εἰς Δαμασκόν.
 καί ὕστερα ξαναγύρισα στή Δαμασκό.
 18 Ἐπειτα μετὰ ἔτη τρία
 ἀνῆλθον εἰς Ἱεροσόλυμα
 ἱστορῆσαι Πέτρον,
 Ἐπειτα μετὰ ἀπό τρία χρόνια ἀνέβηκα στά
 Ἱεροσόλυμα νά γνωρίσω ἀπό κοντά τόν
 Πέτρο
 καί ἐπέμεινα πρὸς αὐτόν
 ἡμέρας δεκαπέντε·
 καί ἔμεινα κοντά του δεκαπέντε μέρες.
 19 ἕτερον δέ τῶν ἀποστόλων οὐκ εἶδον
 ἄλλον ἀπό τοὺς ἀποστόλους δέν εἶδα
 εἰ μὴ Ἰάκωβον τόν ἀδελφόν τοῦ Κυρίου.

παρά τόν Ἰάκωβο, τόν ἀδελφό τοῦ Κυρίου.

Ἡ ἐνότητα τῆς περικοπῆς ὁλοκληρώνεται καί μέ τούς στίχους 20-24 τοῦ ἴδιου κεφαλαίου, τούς ὁποίους καί παραδέτομε ἐν συνεχείᾳ.

- 20 Ἄ δέ γράφω ὑμῖν,
ιδού ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ ὅτι οὐ ψεύδομαι.
- 21 Ἐπειτα ἦλθον εἰς τά κλίματα
τῆς Συρίας καί τῆς Κιλικίας.
Γιά ὅσα σᾶς γράφω ὁμολογῶ ἐνώπιον
τοῦ Θεοῦ, ὅτι δέν λέω ψέματα. Ἐπειτα
ἦρθα στήν περιοχή τῆς Συρίας καί τῆς
Κιλικίας.
- 22 Ἦμην δέ ἀγνοούμενος τῷ προσώπῳ
ταῖς Ἐκκλησίαις τῆς Ἰουδαίας ταῖς ἐν
Χριστῷ.
Καί ἤμουν προσωπικά ἄγνωστος στίς
Ἐκκλησίες τοῦ Χριστοῦ πού βρίσκο-
νται στήν Ἰουδαία.
- 23 μόνον δέ ἀκούοντες ἦσαν
ὅτι ὁ διώκων ἡμᾶς ποτέ
νῦν εὐαγγελίζεται τήν πίστιν ἤνποτε
ἐπόρθει,
Ἄκουγαν μόνο πώς αὐτός πού κάποτε
μᾶς καταδίωκε, τώρα κηρύττει τήν πί-
στη πού ἄλλοτε προσπαθοῦσε νά
ἐξαφανίσῃ.
- 24 καί ἐδόξαζον ἐν ἐμοί τόν Θεόν.
Καί δόξαζαν ἐξ αἰτίας μου τό Θεό.

Η ΕΥΧΗ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΥ

Τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Κύριε, ἐλέησον.

Ἐλλαμψον ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν,
 φιλάνθρωπε Δέσποτα,
 τό τῆς Σῆς Θεογνωσίας ἀκήρατον φῶς
 καί τούς τῆς διανοίας ἡμῶν
 ὀφθαλμούς διάνοιξον
 εἰς τήν τῶν εὐαγγελικῶν Σου κηρυγμάτων
 κατανόησιν.

Ἐνδες ἡμῖν

καί τόν τῶν μακαρίων Σου ἐντολῶν φόβον,
 ἵνα, τάς σαρκικάς ἐπιθυμίας
 πάσας καταπατήσαντες
 πνευματικήν πολιτείαν μετέλθωμεν,
 πάντα τά πρός εὐαρέστησιν τήν Σήν
 καί φρονούντες καί πράττοντες.

Σύ γάρ εἶ ὁ φωτισμός

τῶν ψυχῶν καί τῶν σωμάτων ἡμῶν,

Χριστέ, ὁ Θεός ἡμῶν,

καί Σοί τήν δόξαν ἀναπέμπομεν

σύν τῷ ἀνάρχῳ Σου Πατρί

καί τῷ Παναγίῳ καί ἀγαθῷ

καί ζωοποιῷ Σου Πνεύματι,

νῦν καί ἀεί

καί εἰς τούς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Ἀμήν.

Τῷ καιρῷ ἐκεῖνῳ,

11 ἐπορεύετο ὁ Ἰησοῦς

εἰς πόλιν καλουμένην Ναΐν·

Τόν καιρό ἐκεῖνο, πῆγε ὁ Ἰησοῦς σέ μιὰ πόλη πού λεγότανε Ναΐν.

καί συνεπορεύοντο Αὐτῷ

οἱ Μαθηταί Αὐτοῦ ἱκανοί

καί ὄχλος πολὺς.

Μαζί Του ἦταν ἀρκετοί μαθητές Του καί πολύ πλῆθος.

12 Ὡς δέ ἤγγισε τῇ πύλῃ τῆς πόλεως

Καθώς ὁμως πλησίαζε στήν πύλη τῆς πόλης

καί ἰδοῦ, ἐξεκομίζετο τεθνηκῶς

υἱός μονογενῆς τῇ μητρὶ αὐτοῦ·

καί αὕτη ἦν χήρα·

βγάζανε ἓναν πεθαμένο, πού ἦταν τό μονάκριβο παιδί τῆς μάνας του, ἡ ὁποία μάλιστα ἦταν χήρα.

καί ὄχλος τῆς πόλεως

ἱκανός ἦν σὺν αὐτῇ.

Κόσμος πολὺς ἀπό τήν πόλη τή συνόδευε.

13 Καί ἰδὼν αὐτήν ὁ Κύριος,

Ὅταν εἶδε τήν χήρα ὁ Κύριος,

ἐσπλαγχνίσθη ἐπ' αὐτῇ

καί εἶπεν αὐτῇ· -Μὴ κλαῖε.

τή σπλαγχνίστηκε καί τῆς εἶπε: Μὴν κλαῖς.

14 Καί προσελθὼν ἤψατο τῆς σοροῦ,

Ἐπειτα προχώρησε, ἀκούμπησε τή σο-
ρό

οἱ δέ βαστάζοντες ἔστησαν καί εἶπε·
καί, ἀφοῦ στό μεταξύ αὐτοῖ πού βάστα-
ζαν τό φέρετρο σταμάτησαν, εἶπε:
-Νεανίσκε, σοί λέγω, ἐγέρθητι.

Νεαρέ, σέ διατάζω, σήκω!

15 Καί ἀνεκάθισεν ὁ νεκρός,
καί ἤρξατο λαλεῖν·

Καί ἀμέσως ἀνακάθισε ὁ νεκρός κι
ἄρχισε νά μιλά.

καί ἔδωκεν αὐτόν τῇ μητρὶ αὐτοῦ.

Ὁ Ἰησοῦς τόν παρέδωσε στή μητέρα
του.

16 Ἐλαβε δέ φόβος ἅπαντας,

Ὅλους τούς κυρίεψε δέος

καί ἐδόξαζον τόν Θεόν, λέγοντες·

ὅτι προφήτης μέγας

ἐγήγερται ἐν ἡμῖν·

καί δόξασαν τό Θεό λέγοντας ὅτι με-
γάλος προφήτης ἐμφανίστηκε ἀνάμεσά
μας

καί ὅτι ἐπεσκέψατο ὁ Θεός
τόν λαόν Αὐτοῦ.

καί ὅτι ὁ Θεός ἦρθε νά σώσῃ τό λαό
Του.

ΣΧΟΛΙΑ

ΣΤΗΝ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗ ΠΕΡΙΚΟΠΗ
Η ΘΕΙΑ ΠΡΟΕΛΕΥΣΗ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΥ

ΠΟΥ ΚΗΡΥΤΤΕΙ Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΠΑΥΛΟΣ

Τό Εὐαγγέλιο πού κηρύττει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος δέν τό διδάχτηκε ἀπό ἄνθρωπο, ἀλλά «δι' ἀποκαλύψεως Ἰησοῦ Χριστοῦ».

Τά αὐτοβιογραφικά στοιχεῖα πού καταδέτει ἀπό τή ζωή του, σχετικά μέ τό ποιός τόν κάλεσε καί ποιός τοῦ δίδαξε τό Εὐαγγέλιο καί τοῦ ἀνέδωσε τήν ἀποστολή νά εὐαγγελίζεταί τά ἔθνη, βεβαιώνουν τή θεία καταγωγή καί προέλευση τοῦ κηρύγματός του.

Τά περιστατικά τῆς κλήσεώς του ἐκτίθενται ἀναλυτικώτερα σέ τρία κεφάλαια τῶν "Πράξεων" 1) Πράξ. 9,1-30. 2) Πράξ. 22,1-21. 3) Πράξ. 26,1-20.

Ἡ περικοπή διαβάζεται καί στίς μνημεις τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοδέου, (23 Ὀκτωβρίου καί Κυριακή μετά τήν Χριστοῦ Γέννησιν), πρώτου Ἐπισκόπου Ἱεροσολύμων.

ΣΧΟΛΙΑΣΜΟΣ

ΤΗΣ ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΗΣ ΠΕΡΙΚΟΠΗΣ

Ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν (7,11-16)

Ἡ ἀνάσταση τοῦ υἱοῦ τῆς χήρας τῆς Ναὴν

Ο ΠΑΤΗΡ ΑΠΕΣΤΑΛΚΕ ΤΟΝ ΥΙΟΝ

ΣΩΤΗΡΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Ο ΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

ΕΧΕΙ ΜΕΣΑ ΤΟΥ ΤΗ ΘΕΙΑ ΔΥΝΑΜΗ

**ΤΗΣ ΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΖΩΗΣ
ΚΑΙ ΤΟΝ ΛΟΓΟΝ ΤΟΥ
ΤΟΝ ΥΙΟΝ ΤΟΥ
ΑΠΟΣΤΕΛΛΕΙ Ο ΠΑΤΗΡ
ΣΤΟΝ ΠΕΘΑΜΕΝΟ ΚΑΙ ΝΕΚΡΟ ΚΟ-
ΣΜΟ**

**ΓΙΑ ΝΑ ΤΟΝ ΑΝΑΣΤΗΣΗ
ΝΑ ΤΟΝ ΕΠΑΝΑΦΕΡΗ ΣΤΗ ΖΩΗ**

{Επισκέφτηκε ο Θεός τόν κόσμο, για να αναστήση τόν
πεθαμένο άνθρωπο! Νά μή θαφτῆ όριστικά!}

**Ποιά σχέση υπάρχει
ανάμεσα στις δύο περικοπές;
Καί οι δύο περικοπές
παρουσιάζουν
τόν Ζωοδότη Χριστό,
τόν Υιό και Λόγο του Θεού,
νά ανασταίνη δύο πεθαμένους.
Η Αποστολική περικοπή
παρουσιάζει
τήν ανάσταση του πνευματικά νεκρού
Σαύλου,
πού πολεμᾶ τό Χριστό
καί ἡ Εὐαγγελική περικοπή
παρουσιάζει
τήν ανάσταση του υιοῦ μιᾶς χήρας στήν
πόλη Ναϊν.
Καί τά δύο θαύματα τά κάνει
ὁ Ζωοδότης Χριστός,
ὁ Υἱός και Λόγος του Θεού,**

μέ τό λόγο Του!

Ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός

μέ τό λόγο Του

ἀνασταίνει τό γιό τῆς χήρας.

Ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ ἦλθε νά συναντήση καί νά ἀναιρέση τό θάνατο, νά λύση τά ἔργα τοῦ διαβόλου (Αΐω. 3,8)

«Ἐπεσκέψατο ὁ Θεός τόν λαόν Αὐτοῦ!»

Ὁ Λόγος σάρξ ἐγένετο καί ἐσκήνωσε ἐν ἡμῖν» (Ιω. 11,25).

ΤΟ ΧΡΕΟΣ ΤΩΝ ΦΩΤΙΣΘΕΝΤΩΝ

Ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ κρύβει μέσα του μυστική θεία δύναμη ζωῆς πού θεραπεύει καί ἀνασταίνει τό νεκρωμένο ἄνθρωπο.

Ἄν πιστεύουμε πραγματικά στή δύναμη τοῦ λόγου τοῦ Χριστοῦ τότε τό χρέος μας εἶναι διπλό:

α) Νά μελετοῦμε τήν Ἁγία Γραφή γιά νά τρεφώμεθα ἐμεῖς οἱ ἴδιοι προσωπικῶς, καί ὅλοι μαζί διδασκόμενοι ἀπό τήν ἀνάγνωση της στήν Ἐκκλησία, νά γνωρίζουμε τό Νόμο τοῦ Θεοῦ καί νά τόν ἐφαρμόζουμε στή ζωή μας. Ἔτσι λατρεύουμε ἐν ἐπιγνώσει τό Θεό, γιατί ζοῦμε τό θέλημά Του, πού εἶναι ζωή καί ἀνάσταση!

β) Τός χρέος μας ἐπίσης εἶναι νά μεταδίδουμε το λόγο τοῦ Θεοῦ, τό λόγο τῆς

ζωῆς καί στούς ἄλλους. Νά ἀνασταίνομε τούς ἀνθρώπους ἀπό τόν πνευματικό θάνατο τῆς ἄγνοιας καί τῆς ἁμαρτίας. Νά φωτίζουμε μέ τό λόγο τοῦ Θεοῦ τίς ψυχές τῶν ἀνθρώπων. Μέ τόν τρόπο αὐτό τούς ἀνασταίνομε ἀπό τόν πνευματικό θάνατο τῆς ἁμαρτίας καί τῆς ἄγνοιας πού ζοῦν! Κάνομε δηλ. πράξη αὐτό πού διακηρύττει ὁ Εὐαγγελιστής Ἰωάννης στήν ἀρχή τῆς Α΄ Καθολικῆς Ἐπιστολῆς του ὅτι εἶναι τό περιεχόμενο τῆς ζωῆς τῶν χριστιανῶν: «Ὁ ἦν ἀπ' ἀρχῆς, ὃ ἀκηκόαμεν, ὃ ἐώρακαμεν τοῖς ὀφθαλμοῖς ἡμῶν, ὃ ἐθεασάμεθα καί αἱ χεῖρες ἡμῶν ἐψηλάφησαν, περὶ τοῦ λόγου τῆς ζωῆς· καί ἡ ζωὴ ἐφανερώθη, καί ἐώρακαμεν καί μαρτυροῦμεν καί ἀπαγγέλλομεν ὑμῖν τὴν ζωὴν τὴν αἰώνιον, ἣτις ἦν πρὸς τὸν πατέρα καί ἐφανερώθη ἡμῖν· ὃ ἐώρακαμεν καί ἀκηκόαμεν, ἀπαγγέλλομεν ὑμῖν, ἵνα καί ὑμεῖς κοινωνίαν ἔχητε μεθ' ἡμῶν καί ἡ κοινωνία δὲ ἡ ἡμετέρα μετὰ τοῦ πατρὸς καί μετὰ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Καί ταῦτα γράφομεν ὑμῖν, ἵνα ἡ χαρὰ ἡμῶν ᾗ πεπληρωμένη». (Α΄ Ἰω. 1,1-4)

Τό συμπέρασμα τοῦ θαύματος πού περιγράφει ἡ σημερινή περικοπή, ὅτι «ὁ Θεός ἐπισκέφτηκε τό λαό Του», ἐπιθεβαιώνει τὴν ὑπόσχεση πού εἶχε δώσει ὁ Θεός τὴν παλαιὰ ἐποχή, «ὅτι θά

κατεβῆ νά κατοικήση ἀνάμεσα στό λαό Του καί νά ζήση μαζί Του», (Β' Κορ. 6, 16). Μετά δέ ταῦτα ὁ Θεός: «Ἐπί τῆς γῆς ὄφθη καί τοῖς ἀνθρώποις συνανέστράφη». (Βαρούχ) Ὁ Θεός λοιπόν, πού ἐπεσκέφθη τούς ἀνθρώπους, Αὐτός πού ἀνέστησε τόν υἱό τῆς χήρας, Αὐτός ἐκάλεσε καί τόν Παῦλο, τόν ἀνέστησε ἐκ νεκρῶν καί τοῦ ἀνέθεσε τό κήρυγμα τῆς Ἀναστάσεως καί σωτηρίας στό Ἔθνη.

Αὐτός καλεῖ κι ἐμᾶς νά μεταδώσουμε τό λόγο Του στούς γύρω μας καί νά τούς ὀδηγήσουμε στήν ἀληθινή ζωή τοῦ Θεοῦ, μαθαίνοντάς τους νά μελετοῦν καί νά τρέφονται μέ τό λόγο τοῦ Θεοῦ!

ΑΝΑΓΓΕΛΙΑ ΕΟΡΤΩΝ ΤΗΣ ΑΡΧΟΜΕΝΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Δευτέρα 11 Ὀκτωβρίου

Φιλίππου Ἀποστόλου

ἐκ τῶν ἑπτὰ Διακόνων

Πατρός τῆς Ἁγίας Ἑρμιόνης

Ἀπολυτίκιον

τοῦ Ἀποστόλου Διακόνου Φιλίππου

Ἦχος γ'. Θείας πίστεως.

Θείας χάριτος, πλήρης ὑπάρχων,
διηκόνησας, τῇ Ἐκκλησίᾳ,
ὡς Διάκονος τοῦ Λόγου Ἀπόστολε,
θεοσημείαις δὲ θείαις χρησάμενος,

τῆς Σαμαρείας τὰ πλήθη κατηύγασας.
 Μάκαρ Φίλιππε,
 Χριστὸν τὸν Θεὸν ἰκέτευε,
 δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Τρίτη 12 Ὀκτωβρίου
 Συμεὼν τοῦ νέου Θεολόγου (+1022)

**Ἀπολυτίκιον τοῦ Ἁγίου Συμεὼν
 Ἦχος γ'. Θείας πίστεως.**

Θεῖαν ἔλλαμψιν, Συμεὼν Πάτερ,
 εἰσδεξάμενος, ἐν τῇ ψυχῇ σου,
 φωστήρ ἐν κόσμῳ ἐδείχθης λαμπρότατος,
 διασκεδάζων αὐτοῦ τὴν σκοτόμαιναν,
 καὶ πάντας πείθων ζητεῖν, ἣν ἀπώλεσαν,
 χάριν Πνεύματος. Αὐτὸν ἐκτενωῶς ἰκέτευε,
 δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Πέμπτη 14 Ὀκτωβρίου.
 Κοσμᾶ τοῦ ποιητοῦ (787)

**Ἀπολυτίκιον. Ἦχος α'.
 Τῆς ἐρήμου πολίτης.**

Τὸ θεόφθογον στόμα
 καὶ αὐλὸν τὸν γλυκύλαλον,
 τὴν πνευματοφόρον κινύραν
 καὶ τὸ εὐηχον ὄργανον,
 τιμήσωμεν συμφώνως οἱ πιστοί,
 Κοσμᾶν τὸν μελουργὸν καὶ ποιητὴν,
 τὸ τῆς χαρίτος δοχεῖον, τὸ τιμαλφές
 καὶ πίστει ἐκβοήσωμεν
 δόξα τῷ σὲ δοξάσαντι Χριστῷ,

δόξα τῷ σὲ στεφανώσαντι,
 δόξα τῷ ἐμπιπλῶντι εὐσεβεῖς,
 πνεύματι ζέοντι.

Σάββατο 16 Ὀκτωβρίου.

**Λογγίνου τοῦ Ἐκατοντάρχου
 τοῦ ἐπὶ τῆς Σταυρώσεως τοῦ Κυρίου
 καὶ τῶν σὺν αὐτῷ δύο στρατιωτῶν μαρτύρων.**

Ἀπολυτίκιον

Ἦχος α΄. Τοῦ λίθου σφραγισθέντος.

Τὸν Ἥλιον τῆς δόξης
 Σταυρῷ προσηλωθέντα,
 καὶ τοῖς ἐν σκιᾷ τοῦ θανάτου
 ἐκλάμποντα ὡς εἶδες,
 ἠὺνάσθης αὐτοῦ ταῖς ἀστραπαῖς,
 καὶ ἤθλησας Λογγίνε εὐσεβῶς,
 διὰ τοῦτο νοσημάτων παντοδαπῶν,
 λυτροῦσαι τοὺς ἐκβοῶντας·
 δόξα τῷ δεδωκότι σοὶ ἰσχύν,
 δόξα τῷ σὲ στεφανώσαντι,
 δόξα τῷ ἐνεργούντι διὰ σου,
 πᾶσιν ἰάματα.

* * *